

ΜΕΡΙΚΕΣ νοσοκόμες,-- δὲν ξέρουμε ἂν τις,-- σφαιτερίζονται τὸν τίτλο Ἀδελφῆ. Εἶναι γνωστὸ πὺς στὰ ἄλλα μέρη τοῦ κόσμου Ἀδελφές λέγονται ὅσες νοσοκόμες δὲν πλερώνονται ἢ πλερώνονται πρὸς ὄφελος τοῦ νοσοκομείου ἢ πρὸς ἀνήζου. Ἐδῶ ὅμως ἄχι μοναχὰ εἶναι πλερωτές, παρὰ καὶ ἀνέβασαν τὴν πλερωμὴν τους σὲ ἕψη δυσθεώρητα. Ἐπιδιοσε 25 καὶ 30 δραχμῆς τὴν ἡμέραν. Τὸ μόνο κοινὸν τους μετὰ τῆς ἀληθινῆς φιλάνθρωπου καρδίας πού ὁ ἄλλος κόσμος; παραδέχεται ὡς ἀδελφές, εἶναι ἡ στολή ἄλλὰ Phabit ne fait pas le moine. Ἄντις Ἀδελφαί, νομίζουμε πὺς καταλληλότερον θὰ λεγόντουσαν Ἀδελλαί.

ΜΟΙΡΟΛΟΓΙΑ

Τοῦ ἀντιπύου μου τοῦ Μίτου
πὺν κοιμήθηκε γιὰ πάντα

I

Οὔτε τὰ σκυψίματι
μέσα στὰ βιβλία
τὸν σοφῶν πὺν τρέξαν
νὰ σὲ σταματήσουν.

Οὔτε τῆς μαννούλας σου
τόσην εἶχες βία
οἱ φροντίδες μπόρεσαν
νὰ σὲ συγκινήσουν.

Ἦξερες πὺν πῆγαινες.
Ἦ σκληρὸ ταξίδι!
Κάπου θὰ σὲ χρειάστηκαν
ὁ Θεὸς στολίδι.

II

Γέλοῦσες καὶ μᾶς ἀνοιγες
τὰ φύλλα τῆς καρδιάς μας.
Μιλοῦσες καὶ στὴ μουσικὴ
τεντόναμε τ' αὐτιά μας.

Καμάρι, σ' ὅποιου ἀγκαλιὰ
διάλεγες νὰ πετάξεις.
Γέλιο κρυφὸ, στὸ πρόσωπο
πὺν ἤθελε κοιτάξεις.

Τώρα... ποιοὶ καμαρώνουνε
τὴ γελαστὴ μορφὴ σου;
Καὶ ποιοὶ θὰ σὲ χαϊδεύουνε
στὴν τωρινὴ ζωὴ σου;

III

Οὔτε γλύπτης ἔβαλε
σμίλη, καὶ οὔτε χρωμα
ζωγράφος, στὸ ἀφρόπλαστο
καὶ σκαλιστὸ σου σῶμα.

Σουδωκαν τὰ κίματα
τὸ γέλιο, κ' εἶχες πάρε
ἀπ' τὴ Δύση χρώματα
καὶ ἀπ' τὴν Αὐγούλα χάρη.

Τάστέρια τὴ λαμπράδα τους
τὰ κρῖνα τὸ κορμί τους
σοῦ χάρισαν, μ' ἀλίμονο,
τὰ ρόδα, τὴ ζωὴ τους.

IV

Ἦ, τὸ σφιχτοδεμένο σου
καὶ ἀγγελικὸ κορμάκι!
Πόση μᾶς πότισες χολή,
πόσο πικρὸ φαρμάκι!

Ἔμεις πὺν καμαρώνουμε
νὰ σ' ἔχουμε κοντὰ μας,
ποῦσουν ἢ κούφια μας χαρὰ,
ποῦσουν ξεκούρασμά μας.

Θὰ σοῦ ξαναγαϊδέψουμε
τὸ καστανὸ κεφάλι;
Ἄε θὰ σὲ ξαναἰδοῦμε πιά;
Ἄε θὰ μᾶς ἔρτετε πάλι;

ΧΡ. ΓΑΝΙΑΡΗΣ

ΠΑΛΙΕΣ ΘΥΜΗΣΕΙΣ

Πὺς ἔρχεσθε ἔτοι ἀκαίεστες, τὴν τὰ ζημερώματα
γογγύωντας ἴσκιον ἀγροῦ, γυναικίς μου παικίς ἐννοίε;
Καὶ ἐπιτύξατε μετὰ μᾶς στανρός, λιθάρι χρώματι
καὶ πλάκες μαρμαρίνες:

Τοῦτ' αὖ σιωπηροῦλετε οὐ γὰρ εἶπα μιννιάνακα
οἱ λόγῳ μέσα ἔφευγον, στὴ μάχη τ' ἀνέμον.
Κι' ὅταν χλωροσυντῶνατε, θασοῦ πὺς δὲ σὰς χάρηκα
σοῦ ἔρτετε ποτὶ μου.

Τώρα μπροστὴ μου ὡς φάνταζε τὸ ξαφνικὸ σας γέλιο
κίποιος ζωῆς ἀλλιώτικης σὺν κατὶ νῆξε πάρε;
Μοιάζει γυμνὸ ἢ πὺν καιρὸ ἔσθυμασμένο μέρισμα
σ' ἓνα παιδιὸ στυγῆρι.

Ἄνασσαμοὶ τριανταφυλλῶν πὺν σφουδρὸν μοῖς γεννήθησαν
καὶ διαβατάμων ποικίλων φτεράμασμα σπατάλο
ὄραπνιεναν μᾶς τεκρῶν θρωίς π' ἀλημονήθησαν
στὰ χόρπ' ἢ πὺν κάτο.

Ἦ! ἄς ἦταν νὰ γινόντανε πάντα κοτὰ σας νῆμενα!
Μὰ πὺς διακίτευα τούτη ἡ ζωὴ, στὴν ἀνεμο σὺν στήθη
σὺν κεραικίς. σὺν ἀστραπῇ, καὶ σὺν νεφῶν κορμάμανα,
γῆλι' ἀπὸ καταρράχη!

Καταχωνίστε ἀγύριστα παλιὲς στιγμῆς οὐτὰ χρώματα
Καὶ, πὺν καιρός, μνημόσυνα τριτάγια νὰ σὰς κίνω:
Νυχτόμηρα οὐτὶς τρωίς στιγμῶδες; σαβανώματα
καὶ ξόδια δὲν προφτάνω!

Σὺς

ΛΑΥΡΑΣ